

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. Перник, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
в присъствието на прокурора Албена М. Стоилова
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20221700600129 по описа за 2022
година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно и е по реда на гл. XXI от НПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба и допълнителни изложения към нея, депозирана от В. И. М., с адрес: *** чрез процесуалния му представител адв. А.П. – ***, със съдебен адрес: *** против присъда № 6 от 16.02.2022г., постановена по НОХД № 20211720201208 по описа на Районен съд – гр. Перник, II наказателен състав, с която подсъдимият В. И. М. е признат за виновен в това, че на *** в общ.***, по ПП I-1 /Е-79/, км. 285+400 е управлявал МПС-товарен автомобил, марка „Мерцедес“, модел „313 ЦДИ“ с рег.№ *** след употреба на наркотични вещества - „метамфетамин“, установено по надлежния ред с техническо средство - Дрегер „ДрЪг Тест 5000“ с фабричен номер ARME-0029, като на основание чл. 343в, ал. 3 от НК, във вр. с чл. чл.54 от НК е осъден на наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 1 /една/ година и на наказание „ГЛОБА“ в размер на 500 /петстотин/ лева. На основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ е отложено за срок от 3/три/ години, считано от датата на влизане в сила на присъдата. Със същата присъда, на основание чл.343г, във вр. с чл.343б, ал.3, вр. чл.37 ал.1, т.7 от НК, подсъдимият В. И. М. е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 /една/ година, като на основание чл.59 ал.4 от НК е приспаданото времето,

през което за същото деяние подсъдимият е бил лишен по административен ред от възможността да упражнява това право, считано от 03.04.2021 г.

Във въззивната жалба и допълненията към нея се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Според жалбоподателя и подсъдим В.М. първоинстанционният съд не е обсъдил съществените разминавания между свидетелските показания и събраните доказателства и доказателствени средства, и не е изключил от доказателствените материали протоколи със съществени пропуски в съдържанието, неотговарящи на изискванията на НПК, при съставянето на които са допуснати неотстраними нарушения на процесуалните права на подсъдимия. Счита, че в хода на наказателното производство не е установено кой е полицейският служител, който е работил с техническото средство за изследване на наличието на наркотични вещества „Дрегер Дръг Тест 5000“, като в тази насока намира за неподкрепен от доказателствата по делото извода на съда, че „...предвид спецификата на служебните им задължения е житейски обяснимо да нямат възможност да възпроизведат ясен спомен по отношение на това кой от тях лично е предоставил теста на подсъдимия“. Поради това счита, че присъдата почива на предположението, че теста е извършен коректно, което е недопустимо в наказателния процес. Посочва, че от съда не е обсъдено възражението, че приложената разпечатка съдържа текстове и изрази на английски език, като при приобщаването им към доказателствената съвкупност не е спазено изискването на чл. 134 от НПК. В тази връзка намира, че по делото не е установено как подсъдимият е бил уведомен за резултатите от направеното изследване и до каква степен е имал възможност да разбере показанията на техническото средство, както и тяхното значение. На следващо място сочи, че е налице съществено разминаване между времето, записано в разпечатката от техническото средство и това, описано в протокола за това изследване, както в това, съдържащо се в събраните гласни доказателства.

Във въззивната жалба се съдържа оплакване и досежно спазването на процесуалните права на подсъдимия. Соци се, че от момента на задържането на подсъдимия е следвало да му бъдат разяснени всички негови права, включително и правото му на защитник. Жалбоподателят се позовава на чл. 5 параграф 2 от ЕКЗПЧОС, който предвижда, че „На всяко арестувано лице трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем за него език основанията за арестуването му и всички обвинения, които му се предявяват“, което в настоящия случай не е било сторено. Акцентира се и на твърдението на подсъдимия, че изпитва страх от игли, което, в синхрон с горното оплакване, е довело до невъзможността на подсъдимия да вземе правилно решение относно това дали да даде кръвна проба или не. Допълва се, че на подсъдимия не са били разяснени всички рискове от настъпването на нежелани усложнения, тяхното естество и пр.

На следващо място се сочи, че съдът неправилно не е приел, че досъдебното производство е образувано като бързо такова, с първото действие по разследването. Жалбоподателят счита, че от всички цитирани в жалбата доказателства е видно, че бързото производство е образувано именно на ***, в хипотезата на образуване със съставянето на акта за първото действие по разследването, от което се установяват две неотстраними съществени нарушения на процесуалните права, които са ограничили правото на защита на подсъдимия. Първото от тях е, че подсъдимият е следвало да се счита за обвиняем от момента на съставянето на акта за първото действие по

разследването срещу него. На второ място, при условие, че наказателното производство е образувано със съставянето на протокола за първото действие по разследването като бързо производство, съгласно чл. 212 ал. 3 от НПК разследващият орган, извършил действие по чл. 212 ал. 2 от НПК е бил длъжен да уведоми прокурора незабавно, но не по-късно от 24 часа. В настоящия случай, обаче, РП – Перник е била уведомена едва на 05.04.2021г. за образуването на *** бързо производство, т.е. повече от 24 часа след неговото образуване.

На последно място се обръща внимание, че в атакуваната присъда цифрово е изписан погрешно текста на престъплението като „чл. 343в“ вместо „чл. 343б“ от НК. Обръща внимание и на това, че с присъдата съдът е пропуснал да се произнесе по взетата мярка за неотклонение в съдебното производство, съгласно чл. 309 ал. 1 от НПК, която видно от писмо с вх. № 5615 от 22.03.2022г. по описа на РС – Перник, постъпило от СДВР, 06 РУ, е „Подписка“.

Районна прокуратура – Перник, в предоставения ѝ срок, не е взела становище по въззивната жалба.

В разпоредително заседание на 29.04.2022 г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага извършването на разпит нито на подсъдимия, нито на свидетели.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, представителят на прокуратурата оспорва въззивната жалба, като счита постановената присъда за правилна и законосъобразна. Сочи се още, че обвинението е доказано от събраната доказателствена съвкупност по делото. Не се оспорва, че в диспозитива на присъдата е налице противоречие между цифровото изписване на състава на престъплението и словесното такова, като намира, че се касае за техническа грешка. Доколкото, обаче не е предвидена възможност за отстраняване на технически грешки, предлага на съда, в случай, че последния счете, че е налице съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правата на подсъдимия, то атакуваната присъда да бъде отменена и делото върнато на Районен съд – гр. Перник, за разглеждане от друг съдебен състав.

Защитникът на подсъдимия – адв. П., пледира за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимия да бъде оправдан. Същият счита, че обвинението почива на незаконосъобразни доказателствени средства, при грубо нарушаване правата на подсъдимия. Акцентира на обстоятелството, че подсъдимият е бил лишен от възможността да узнае резултатите от направения му тест както при извършената проверка, така и от приложените по делото разпечатки. На следващо място се изтъква, че по никакъв начин в хода на първоинстанционното производство не се е установило нито един от полицейските служители да е уведомил подсъдимия за правата му, възможността да се подложи на кръвен тест и какви са последиците, ако той не се подложи. Обръща внимание на обстоятелството, че подсъдимият изпитва страх от игли, както и че не му е била предоставена възможност да се консултира с адвокат, с което са нарушени процесуалните му права. На следващо място като допуснато процесуално нарушение е посочено обстоятелството, че производството е образувано като бързо такова, но не е внесено в предвидения 24-часов срок, което обстоятелство изначално е пренебрегнато от районния съд. Защитникът на подсъдимия счита, че посочените процесуални нарушения са неотстраними, нарушаването на процесуалните права на подсъдимия

води до изключване на доказателства по делото, а без последните обвинението е недоказано и постановената присъда следва да бъде оправдателна.

Защитникът на подсъдимия – адв. Я. се солидаризира с казаното от другия защитник на подсъдимия.

Съдът в настоящия състав, след като прецени наличните по делото доказателства и обсъди доводите и съображенията на страните в жалбата и в съдебно заседание, а и сам служебно провери правилността на атакувания акт по реда на чл. 314 от НПК, намери следното:

Жалбата е подадена в законния срок от лице сред изброените по чл. 318 от НПК и е процесуално допустима.

За да постанови съдебния си акт, първоинстанционният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият В. И. М. е роден на *** в ***, където и живее понастоящем. Същия е *** образование, безработен, неосъждан. Правоспособен водач на моторно превозно средство е от 2009г.

За времето от 20:00 часа на *** до 08:00 часа на *** свидетелите П.В.С. и И.С.И. – мл.автоконтрольори в сектор „Пътна полиция” („ПП”) при ОД на МВР Перник, изпълнявали служебните си задължения като автопатрул ***. Около 21:30 часа те се намирали в района на с. ***, общ. Перник, на ПП I-1 (Е-79), когато забелязали, че на движещия се в посока от гр. Перник към гр. София товарен автомобил марка „Мерцедес” модел „313 ЦДИ” с рег. № *** не светели задни светлини. Предвид възприетата от тях техническа неизправност, полицейските служители последвали моторното превозно средство, което спрели на км 285+400, срещу бензиностанция „***”. Извършили проверка на документите на лицата, возещи се в него, при която установили, че автомобилът се управлява от В. И. М.. Контролните органи възприели, че водачът проявява външни признаци за употреба на наркотични вещества или техни аналози, тъй като бил неспокоен, с повишено настроение на веселост и с разширени зеници, поради което счели, че същият следва да бъде тестван. В изпълнение на издадена заповед от директора на ОД на МВР Перник, съгласно която при извършване на проверки за употреба на наркотични вещества тестването задължително се извършва в присъствието на дежурния офицер от сектор „ПП”, полицейските служители сигнализирали същия. На мястото на местопроизшествието като такъв пристигнал свидетелят С.П.Н., който бил в автопатрул със свидетеля Д.Е.К.. В тяхно присъствие подсъдимият бил тестван от полицейските служители П.С. и И.И. за употреба на наркотични вещества чрез техническото средство дрегер „Дръг Тест 5000”. При извършеното изследване на доброволно предоставената от В.М. слюнкoва проба анализаторът отчел положителен резултат за това, че водачът е употребил високорисковото наркотично вещество метамфетамин. От техническото средство била направена разпечатка, удостоверяваща данните за установеното наркотично вещество в направения на подсъдимия тест, който бил с № 24. М. не възразил срещу показанията на техническото средство, с които бил запознат. Наличието на отчетения метамфетамин бил вписан в съставения срещу водача акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия *** и в издадения талон за изследване бл. № ***, които подсъдимият отказал да подпише. Неговият отказ бил удостоверен с подписа на свидетеля Д.К.. Подсъдимият бил конвоиран от полицейските служители до

Спешно отделение при МБАЛ ***, където пред медицинско лице М. отказал да бъде изследван за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Отказът бил удостоверен в протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози от *** и в лист за преглед на пациент № ***.

Гореописаната фактическа обстановка районният съд е приел за установена от показанията на свидетелите П.С., И.И., С.Н. и Д.К., които съдят е кредитирал изцяло, от обясненията на подсъдимия, които съдят е кредитирал частично – само в частта, сочеща, че подсъдимия е управлявал спрения за проверка автомобил и отказа му да даде кръвна проба за изследване, както и от приложените по делото писмени доказателства - протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или техни упойващи вещества, разпечатка от техническото средство, съдържаща данни за направения тест на подсъдимия, акт за установяване на административно нарушение, талон за изследване, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и протокол № *** за сервисна проверка на дрегер „Дръг Тест 5000” с фабричен номер ARME-0029.

Въз основа на така посочените от районния съд доказателства е приел за доказано от обективна и субективна страна подсъдимият да е реализирал деянието и му е наложил наказание.

Преди да разгледа въпросите за деянието, неговото авторство, вина и съставлява ли същото престъпление, необходимо е съдят да изложи съображения по възражението на защитата за допуснати две неотстраними съществени нарушения на процесуалните права, които непосредствено са ограничили правото на защита на подсъдимия. Развитите основно в допълнението към въззивната жалба доводи са в две насоки:

На първо място, защитата акцентира върху обстоятелството, че В.М. е следвало да се счита за обвиняем от момента на съставянето на акта за първото действие по разследването срещу него, ведно с произтичащите от това задължения за лицата, извършили тези дейности – протоколът от това първо действие по разследването следвало да съдържа реквизитите на чл. 129 от НПК – да има посочен законен повод, данни за извършеното престъпление и т.н. Въпреки това, в него не било посочено дори деянието, за което лицето се привлича като обвиняем. Не били описани доказателствата, в частност: разпечатката от техническото средство, и най-същественото нарушение – недоказване, че правата на подсъдимия са му били разяснени и в частност: правото му да ангажира незабавно защитник.

На второ място се обръща внимание, че разследващият орган не е изпълнил задълженията си, свързани с незабавното уведомяване на прокурора за образуваното досъдебно производство, като последното е станало едва на 05.04.2021г. – след изтичане на предвидения в разпоредбата на чл. 212 ал. 3 от НПК 24-часов срок.

Настоящият съдебен състав не споделя така релевираните възражения, солидаризирайки се изцяло с изчерпателните мотиви на първоинстанционния съд в тази насока.

Действително разпоредбата на чл. 212 ал. 2 от НПК сочи, че досъдебното производство се счита за образувано със съставянето на протокола за първото действие

по разследването, когато се извършва оглед, включително освидетелстване, претърсване, изземване и разпит на свидетели, ако незабавното им извършване е единствената възможност за събиране и запазване на доказателствата, както и когато се извършва обиск при условията и по реда на чл. 164 НПК. Действително и разпоредбата на чл. 214 ал. 2 НПК изисква в протокола за първото действие по разследването да се посочат законният повод и данните за извършено престъпление, ведно с обстоятелствата по чл. 129 НПК. В настоящия случай, обаче, производството е образувано като бързо производство по Глава XXIV на Част V от НПК и същото се подчинява на особените правила на чл. 356 и сл. НПК. В чл. 356 ал. 1 НПК не е заложено изискването за наличие на законен повод и достатъчно данни, за да бъде образувано досъдебно производство, а основанията за образуване на бързо производство са конкретно и изчерпателно посочени в ал. 1 т. 1 – 4 на чл. 356 НПК. Поради това за разследващия орган не възниква задължението в протокола за първото действие по разследването да посочва законния повод и данните за извършеното престъпление.

На следващо място, съдът намира за неоснователно и възражението на защитата, свързано с уведомяването на прокурора за образуваното бързо производство. И това е така, доколкото освен, че разпоредбата на чл. 356 ал. 3 НПК допуска и вербално уведомяване на прокурора, то и неспазването на посочения от защитата на подсъдимия 24-часов срок също не води до съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на подсъдимия. Съдебната практика и правната доктрина са категорични, че срокът по чл. 212 ал. 3 НПК е инструктивен, като дори и липсата на изпратено писмено уведомление по реда на чл. 212, ал. 3 НПК не представлява съществено процесуално нарушение, което да води до ограничаване правата на обвиняемия.

По отношение на твърдяното от защитата на подсъдимия нарушение на процесуалните правила, свързано с неразясняване на обвиняемия на правото му на защитник към момента на образуване на досъдебното производство, започнало като бързо такова, съдът намира същото за неоснователно. Както се посочи по-горе, в настоящия случай първото действие по разследването е било проведения разпит на свидетеля И. и същото не е действие по разследването, насочено срещу обвиняемия по смисъла на чл. 356 ал. 4 НПК. Такова действие се явява съставянето на постановлението за привличане на обвиняем от 04.06.2021г., предявено на обвиняемия на 14.06.2021г., когато в извършен разпит в качеството му на обвиняем, последният е заявил, че са му разяснени правата по чл. 55 НПК и не желае присъствието на защитник. Освен това, както правилно е отбелязал и първоинстанционният съд, от приложената по делото призовка до подсъдимия М., с която последният е бил призован за предявяване на обвиняем и разпит в това му качество, последният е бил изрично уведомен, че има право да се яви със защитник.

Настоящата инстанция не намира основания и за прекратяване на делото и връщането му на първоинстанционния съд за ново разглеждане, каквото възражение е релевирано от защитниците на подсъдимия. Противното би се обусловило от наличието на допуснато процесуално нарушение, което е съществено по смисъла на чл. 348 ал. 3 т. 2-4 НПК, а именно: да няма мотиви или протокол за съдебното заседание на първата инстанция; присъдата да е постановена от незаконен състав или тайната на съвещанието да е била нарушена по време на постановяване на присъдата. Прочитът

на обжалваната присъда сочи на несъмнения извод, че нито една от посочените предпоставки не е налице. Доколкото защитата акцентира на допуснатата техническа грешка, както и самите защитници определят посоченото грешно цифрово изписване на текста на престъплението, за което подсъдимият е признат за виновен, то съдът следва да се занимае именно с тази предпоставка – противоречие в мотивите на съда, което да може да се приравни на липса на мотиви. За начало, съдът намира за необходимо да посочи, че критерият, от който съдът се ръководи, за да реши дали процесуалното нарушение е съществено, довело ли е до ограничаване процесуалните права на страните. Вярно е, че в настоящия случай първоинстанционният съд е допуснал неточност в диспозитива на присъдата, посочвайки цифрово, че се касае за престъпление по чл. 343в, ал. 3 от НПК. Очевидно е, обаче, че е допусната техническа грешка, която не внася съмнение относно действителната воля на решаващия съд, тъй като словесно е възпроизведен текстът на чл. 343б, ал. 3 от НК, а и в мотивите са обсъждани единствено и само обективните и субективни признаци на състава по чл. 343б, ал. 3 от НК – управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Никъде в обжалвания съдебен акт първоинстанционният съд не е обсъждал обективна или субективна съставомерност на престъплението по чл. 343в от НК, което води до несъмнения извод, че в случая не е налице противоречие между мотивите и диспозитива на присъдата на обжалвания съдебен акт, което да се приравни на липса на мотиви, респ. да доведе като правни последици до отмяната на обжалвания съдебен акт. Дори и от незадълбочен прочит на присъдата става ясна действителната воля на съда, като нищо в мотивите не буди съмнение относно същата. Както правилно е отбелязала и защитата на подсъдимия, в случая е допусната техническа грешка при цифровото изписване на състава на престъплението, за което подсъдимият е признат за виновен, но тази грешка не е довела до ограничаване правото на защита на подсъдимия. Ето защо този недостатък на присъдата не съставлява основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК за отмяна на присъдата на това основание (в този смисъл е и решение № 149/14.05.2015г. по н.д. № 257/2015г. на ВКС, III НО). Освен това, както и самият първоинстанционен съд е отбелязал в мотивите към присъдата си, то пред първоинстанционния съд остава възможността след настъпване на правния стабилитет на съдебния акт, същият - по реда на чл. 414 ал. 1 т. 1 от НПК да отстрани допуснатата грешка, в каквата насока е и константната практика на ВКС.

С оглед изложените по-горе съображения, настоящият съдебен състав намира, че по делото не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия, поради което възраженията на последния в тази насока се явяват неоснователни.

Останалите развити от защитата на подсъдимия възражения се отнасят до правилността на извършения от първоинстанционния съд анализ на доказателствата, довел и до погрешни правни изводи относно авторството на деянието, като те ще бъдат обсъдени по-долу. Прегледът на мотивите на първата инстанция показва една правилна оценка и извод на съда, че доказателствената съдържимост на приобщените доказателства в изискуемия от НПК интензитет подкрепят изводите за противоправно поведение на подсъдимия.

Настоящата инстанция приема за доказана установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. Съгласява се напълно и със съображенията на районния съд, че следва да се довери на показанията на свидетелите

П.С. и И.И., сочещи, че именно подсъдимият е управлявал автомобила към момента на спирането му за проверка. Това обстоятелство районният съд е приел като установено и въз основа на частично кредитираните обяснения на самия подсъдим. Правилно съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели и в останалата им част, доколкото същите са логични и кореспондиращи с останалия доказателствен материал, поради което коректно са приети от районния съд за достоверни. Като достоверни и следващи да бъдат кредитирани, настоящият съдебен състав намира и показанията на свидетелите С.Н. и Д.К., които са присъствали на извършената от свидетелите П. С. и И. И. проверка на подсъдимия, доколкото, както и първоинстанционният съд е приел, не намира основание да се съмнява в тяхната безпристрастност и незаинтересованост.

Настоящата инстанция се съгласява напълно със съображенията на районния съд, че не е от съществено значение кой точно от двамата разпитани полицейски служители – И. И. или П. С., е извършил фактическото изследване на подсъдимия. Съществен е резултатът от извършената проверка, който категорично е установен от доказателствената съвкупност по делото. Факт е, че двамата полицейски служители са били разпитани в кратък срок след извършване на проверката спрямо подсъдимия, но липсата на конкретика относно това кой точно полицейски служител е предоставил техническото средство на подсъдимия, не води до извод за недоказаност на факта на тестване на подсъдимия. Още повече, че по отношение на това обстоятелство същите са разпитани в детайли едва в хода на съдебното следствие и е напълно житейски обяснимо, с оглед спецификата на служебните задължения да не си спомнят в пълнота всеки един случай, случил се по време на изпълнение на служебните им задължения. Освен това, напълно обяснимо е полицейските служители да концентрират вниманието си върху поведението на проверяваното лице и резултата от извършваната проверка, а не върху това кой какви действия точно извършва по време на проверката.

В тази връзка, настоящата инстанция не споделя твърдението на защитата на подсъдимия, че районният съд е постановил присъдата си, базирайки се на предположение, че проверката е извършена коректно, предвид неустановяването на конкретния полицейски служител, извършил фактическото тестване на подсъдимия. Видно от мотивната част на обжалвания съдебен акт, районният съд е извел извода си за обективна и субективна съставомерност на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НПК въз основа на цялостен и задълбочен анализ на всички събрани в хода досъдебното производство и съдебното следствие писмени и гласни доказателства.

Настоящият съдебен състав възприема и извода на първоинстанционния съд, че в случая не е допуснато съществено нарушаване на процедурата по установяване на употребата на наркотични вещества. Напълно спазени са правилата, установени с Наредба № 1 от 19.07.2017г. (Наредбата), който извод се извлича от анализа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Релевантната в случая и посочена по-горе наредба предвижда, че употребата на наркотични вещества или техни аналози при извършване на проверка на място от контролните органи се установява с тест /чл. 3, ал. 2/, а с химико-токсикологично лабораторно изследване – в предвидените в чл. 3, ал. 2 от Наредбата хипотези. В случая подсъдимият изрично е отказал да му бъде взета кръв и не се установява този отказ да е поради обективна невъзможност – физическото му състояние да не позволява или да е била налице пречка от медицински характер за това (твърдението за

страх от игли не изпълва последното изискване). Напротив, същият като пълнолетно и дееспособно лице е отказал писмено и е подписал на два пъти документи в удостоверение на недвусмисленото си решение да не даде кръв за лабораторно изследване – на талона за медицинско изследване и в болничното заведение. Видно от приложения по делото протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, никъде в същия не е отразено изявление на подсъдимия, че изпитва страх от игли. Поради това не може да бъде споделена изложената теза, че същият е бил подведен да откаже даването на кръвна проба с неразясняване на евентуалните рискове от даването на кръв за изследване. Първо – към този момент подсъдимият вече е бил уведомен за показанията на направения тест с техническо средство и ако не е бил съгласен с резултата, резонно е да пожелае по-прецизния метод на изследване. Освен това е правоспособен водач от 2009г. и несъмнено получаването на правоспособност е свързано и със задължението за познаване на ЗДвП и в частност: на чл. 5, ал. 3, т. 1 от него и свързаните с това административно-наказателни и наказателни последици, както и чл. 174 ал. 4 от ЗДвП. На следващо място следва да се отбележи, че въпреки отказа на подсъдимия да приеме издадения му талон за медицинско изследване, полицейските служители са извършили вповече от дължимото се поведение, като са придружили подсъдимия до съответното медицинско заведение, където последният отново е отказал да даде кръвна проба. Т.е. независимо от липсата на съдействие от страна на подсъдимия, полицейските служители са предприели действия по защита на правата му, давайки му втора възможност да промени решението си, извън задълженията им по чл. 6 от Наредбата. Направеният от подсъдимия отказ да даде биологична проба за медицинско изследване е обусловило приложението на чл. 6, ал. 9 от Наредбата, а именно: установяване на употребата на наркотични вещества въз основа на показанията на теста за установяване на употребата на наркотични вещества, в каквато насока са и мотивите на първоинстанционния съд. За пълнота на изложението следва да се посочи, че на полицейските служители не им е вменено задължение да запознават проверяваното лице с рисковете или липсата на такива при провеждане на медицинската интервенция, свързана с вземане на биологичен материал за изследване. Задълженията на полицейските служители се свеждат до издаване на талон за медицинско изследване и/или придружаване на провереното лице до медицинското заведение. А и доколкото предоставянето на кръвна проба от проверяваното лице е напълно пожелателно, то при отказ от предоставяне на такава, поради каквато и да било причина, извън посочената по-горе (обективна невъзможност), то следва да се приеме, че подсъдимият е признал показанията на извършеното тестово изследване от контролните органи, съобразно нормата на чл. 6 ал. 4 от Наредбата, а при повторния му отказ в болнично заведение – и съобразно ал. 9 от същата наредба.

На следващо място съдът намира за несъстоятелно възражението, развито в допълненията към въззивната жалба, за дискредитиране на приложената по делото разпечатка от проведеното тестване. На първо място следва да се посочи, че изтъкнатият недостатък, а именно: неспазване на упътването за експлоатация на техническото средство и в частност: 4.5.1 – въвеждане на данни, следва да се посочи, че тази възможност е дадена като допълнителна, но незадължителна опция и същата не влияе върху резултата от извършеното тестване. На следващо място, по отношение на приложената по делото и разглеждана понастоящем разпечатка, не следва да се отнася

изискването на чл. 134 НПК, доколкото последният изисква съставен на чужд език документ, какъвто обсъжданата разпечатка не е. В същата се съдържат достатъчно текстове на български език, за да бъде ясна, а и освен това, резултатът от извършеното тестване е било съобщено лично на подсъдимия от полицейските служители. Освен това както в протокола, така и в съставения в тази връзка АУАН са посочени всички изискуеми по смисъла на чл. 6, ал. 2 от Наредба № 1/2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози реквизити, даващи възможност да се приеме идентичност на взетата проба от подсъдимия с отразените в съответните документи резултати – номер на пробата, номер на теста. Ето защо, възражението на защитата за недоказаност отразената проба да е взета именно от подсъдимия, е неоснователно.

Ето защо, при правилна фактическа установеност на деянието съдът е приложил и съответстващия материален закон, като е приел за установено по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението, визирано в чл. 343б, ал. 3 от НК, тъй като несъмнено фактът на управление на моторно превозно средство от страна на подсъдимия е било под въздействие на наркотично вещество – метамфетамин. Метамфетаминът е включен в Списъка по чл. 3, т. 1 от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични. Законосъобразно първата инстанция е приела, че употребата на наркотично вещество, отчетена въз основа показанията на техническото средство, е съобразно Наредба № 1/2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства.

От субективна страна правилно е преценено, че деянието е извършено при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпване на общественотоопасните последици и е искал настъпването им. Престъплението е на формално извършване.

При индивидуализиране на наказанието, което да наложи на подсъдимия, съдът е отчетел релевантните обстоятелства – от една страна като смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото му съдебно минало, младата му възраст и липсата на данни за констатирани други противообществени прояви. Като отегчаващи отговорността обстоятелства първата инстанция е отчетела обстоятелствата, свързани с това, че подсъдимият е управлявал товарен автомобил, който е бил с техническа неизправност - не са светели задните светлини, в моторното превозно средство са пътували и други лица, като това е станало в тъмната част на деня, на място с интензивно движение. Настоящата инстанция се съгласява със становището на районния съд, че така изложените обстоятелства налагат определяне на наказанието при условията на чл. 54 от НК, като правилно е определено наказанието „лишаване от свобода“ за срок от една година, както и размерът на наложеното наказание „глоба“. Настоящата инстанция се съгласява с извода на районния съд, че целите на наказанието „лишаване от свобода“ могат да се постигнат и при отлагане на неговото изтърпяване по реда на чл. 66 ал. 1 от НК за минималния срок от 3 години.

Наложеното наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от една година е съобразено с приетия превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, както и с нормата на чл. 49, ал. 2 и ал. 3 от НК и т. 6 от П № 1/1983 г. на ПВС.

Наказанията в посочения комплекс и размери, наложени от първата инстанция, се явяват справедливи, съответни на обществената опасност на деянието и дееца и съобразени с целите по чл. 36 НК.

Изложените по-горе съображения налагат извода, че обжалваната присъда е обоснована, законосъобразна, постановена при спазване на процесуалните правила и наложеното наказание е справедливо, поради което липсват основания за нейното изменение или отменяне.

Предвид изложеното, Окръжен съд – Перник, на основание чл. 334, т. 6 вр. с чл. 338 от НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 6 от 16.02.2022г., постановена по НОХД № 01208/2021 година по описа на Районен съд – гр. Перник.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____